

Arrest

nr. 105 308 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 21 september 2005 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 16 november 2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 30 november 2005 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving genomen.

Op 3 juli 2008 diende verzoekster die verzoeker kwam vervoegen, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 10 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 13 oktober 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 22 884 van 12 februari 2009 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 17 maart 2009 dienden beide verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2012 dienden beide verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 november 2012 verleende de arts-adviseur een advies aangaande de medische problematiek aangehaald in de aanvraag van 17 maart 2009.

Op 19 november 2012 verleende de arts-adviseur een advies aangaande de medische problematiek aangehaald in de aanvraag van 10 juli 2008.

Op 22 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betreffende de aanvraag 9-ter gedaan door A. R. (R.R.: xxx):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging; tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.14/11/2012 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betreffende de aanvraag 9-ter gedaan door H. M. (R.R. : xxx):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan

een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.14/11/2012 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Bovendien beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers uiten bedenkingen bij de handtekening geplaatst door de arts-adviseur in zijn advies. Verzoekers stellen dat op de kopie van het medisch advies dat hen is toegestuurd, blijkt dat op de drie adviezen de handtekening identiek is *qua* vorm en *qua* plaats. Ze stellen zich de vraag of dit wel een originele handtekening is dan wel een stempel of een ingescande handtekening die telkenmale opnieuw wordt gebruikt. Zij stellen dat zij twijfels hebben nopens de originaliteit van deze adviezen. Verder stippen ze aan dat de arts-adviseur hen niet heeft onderzocht. Er is geen enkel contact geweest. Zij zijn van oordeel dat de arts-adviseur hun situatie dan ook niet kon beoordelen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medische adviezen telkens de naam van de arts-adviseur vermelden en voorzien zijn van een handtekening. Daar waar verzoekers stellen dat er allicht sprake is van een ingescande handtekening, dient te worden opgemerkt dat de vreemdelingenwet nergens voorschrijft dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Ongeacht of dit nu een handtekening is die met de hand geplaatst werd of een ingescande handtekening betreft, wordt niet betwist dat Dr. B, arts-adviseur bevoegd is om een advies te verstrekken aan de verwerende partij. Indien verzoekers insinueren dat verweerder gebruik zou maken van valse adviezen dan dienen zij hiertoe een geijkte procedure van valsheid in geschrifte op te starten. Het betoog van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers het afdoende karakter van de motivering van het advies van de arts-adviseur betwisten omdat hij hen nooit zou hebben onderzocht, stelt de verwerende partij correct in haar nota met opmerkingen, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting tot onderzoek voor de arts-adviseur inhoudt.

Immers wordt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet gesteld: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Deze bepaling is duidelijk. Enkel indien de arts-adviseur het nodig acht kan hij de vreemdeling onderzoeken of een bijkomend advies inwinnen. Uit de voorliggende adviezen van de arts-adviseur blijkt niet dat hij het nodig achtte om verzoekers te onderzoeken.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verder tonen verzoekers ook niet aan op welk punt het advies van de arts-adviseur niet afdoende zou zijn. Ze laten immers na inhoudelijk in te gaan op het advies zoals verstrekt door de arts-adviseur. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU